

ŠVÉDSKÝ THRILLER

Arne Dahl

až na vrchol hory

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

až na vrchol hory

Arne Dahl

až na vrchol hory

MLADÁ FRONTA

Přeložila Linda Kaprová

ISBN 978-80-204-2761-8

Copyright © Arne Dahl, 2000

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Linda Kaprová, 2013

„Neviděl jsem nic.“

Paul Hjelm si upřímně a zhluboka vzdychl.

„Takže vy jste nic neviděl?“

Pokusil se zachytit mladíkův pohled, ale ten jen dál tvrdošíjně upíral oči k podlaze.

Tvrdošíjně? Kdy naposledy použil slovo „tvrdošíjně“? Použil ho už vůbec někdy?

Připadal si starý.

„Zkusme to znovu,“ nasadil Hjelm rozumný tón. „Přestože za vašimi zády naplno propukla rvačka, vy jste neviděl zhola nic. Je to tak?“

Mlčení.

Hjelm si znovu povzdychl. Přenesl váhu z kloubů spočívajících na desce výslechového stolu, narovnal se a podíval se na kolegyni opřenou o ponuru cementovou omítku.

Jeich pohledy se setkaly a on si uvědomil ambivalentnost tohoto okamžiku. Na jedné straně přeložení k útvaru pro násilnou trestnou činnost u Stockholmské policie, okrsek City, a s ním bezúspěšná řada případů každodenního násilí. Na druhé straně návrat jeho oblíbené kolegyně Kerstin Holmové do Stockholmu.

A první věc, kterou po svém opětovném shledání dvojice musela řešit, byla... hospodská rvačka.

Paul Hjelm si vzdychl ještě jednou a obrátil pozornost zpět ke vzdornému svědkovi:

„To jste se ani jednou jedinkrát neohlédl?“

Při této otázce se mladík sám pro sebe chabě usmál neduživým úsměvem.

„Ani jedinkrát,“ odpověděl.

„Proč?“

Poprvé mladíkovy oči pohlédly do jeho. Jasně modré. Byla v nich trochu nečekaná ostrost, jako kdyby mu na rtech visela jiná slova, než která vyšla z úst:

„Protože jsem si četl.“

Paul Hjelm na něj vyvalil oči.

„Hammarby zrovna odehraje domácí zápas proti Kalmaru, dosáhne remízy 2:2, čímž si v první lize definitivně pojistí poslední místo, a vy sedíte v klubové hospodě Bajen Fans a čtete si? Kvarnen, narvaný k prasknutí, jenom vře frustrovanými fanoušky Hammarby a náš dvacetiletý Per Karlsson si tu sedí, sám, nad knihou? Nanejvýš pozoruhodná volba místa ke čtení, to vám povím.“

Per Karlsson se znovu usmál, stejným jemným úsměvem jakoby pro sebe.

„Když jsem přišel, byl tam klid.“

Hjelm si odsunul židli a hlučně na ni dosedl.

„Tohle je opravdu nesmírně zajímavé,“ poznamenal. „Jaká to kniha mohla vaši pozornost upoutat natolik, abyste dokázal ignorovat nejen ten povyk a tlačení kolem, nýbrž dokonce i rvačku, při níž utržil jeden muž ránu pěstí do hlavy, která ho zabila?“

„Zabila?“

„Ano, zabila. Na místě vykrvácel. Prásk, a bylo to. Za dvacet vteřin ztratil dva litry krve. Jen z něj stříkala. Všechny cévy dokořán. Jmenoval se Anders Lundström, pocházel z Kalmaru a z jakéhosi nevysvětlitelného důvodu zabloudil do hospody Kvarnen, což se pro fanouška konkurenčního týmu limitně blíží návštěvě v pekle. A ano: fanoušci z Bajen Fans ho skutečně připravili o život. Pěstí. A z toho vy jste neviděl nic, protože jste se začel do knihy – kterépak? Víte, že by mě to vážně zajímalo?“

Na Pera Karlssona jeho slova zapůsobila.

„Tu neznáte...“ zamumlal.

„Try me,“ vyzval ho Paul Hjelm newyorským přízvukem.

Poprvé od chvíle, kdy Per Karlsson vkročil do výslechové místnosti, se Kerstin Holmová pohnula. Neslyšně přikročila ke stolu a zaujala místo vedle Hjelma.

„Tady kolega má o literatuře větší přehled, než tušíte,“ ozvala se. „Když jsme se viděli naposledy, to už je skoro před rokem, četl jsi... myslím, že Kafku?“

„K.,“ odpověděl mnohoznačně Paul Hjelm.

Kerstin Holmová se krátce, trochu hořce zasmála.

„K.,“ potvrdila i ona s newyorským přízvukem. „*So try him.*“

Mladík působil zaskočeně. Černé oblečení zakrývající téměř celé tělo, uprostřed léta. Rozevláté, neučesané plavé vlasy. Intelektuál in spe? A přesto ne. Těkající, jakoby raněný pohled. Úsměvy pro sebe. Rozhodně žádný univerzitní student. Možná opravdu jen mladý muž, který čte proto, aby se vzdělával.

Kuriozita.

„Ovidius,“ ozvala se kuriozita. „*Proměny.*“

Paul Hjelm se rozesmál na celé kolo. Nechtěně. Vysmívat se Perovi Karlssonovi bylo to poslední, co měl v úmyslu. A přesto to tak dopadlo. Dopadalo to takhle čím dál častěji.

Příznaky zahořklosti.

Tvrdošíjně.

Hjelm pocítil krátké zhnusení sám sebou, které ho naštěstí zase velmi rychle přešlo.

Kerstin Holmová převzala iniciativu: „K jedné takové proměně tu došlo. V případě Anderse Lundströma, původem z Kalmaru. Byla to proměna na slovo vzatá. Proměna proměn. Která z Ovidiových metamorfóz by se na osud Anderse Lundströma hodila, Paule? Orfeova?“

„Rozhodně,“ odpověděl pomalu Hjelm. „Orfeova, kterého thrácké Bakchantky roztrhají na kusy.“

Per Karlsson na ně zíral v náhlém silném pohnutí mysli.

„Ne,“ protestoval. „Ne, Orfeova ne.“

Hjelm a Holmová se na sebe trochu překvapeně podívali.

„No,“ ozval se nakonec Hjelm. „Víme tedy, že ten váš pokus s ‚neviděl jsem nic‘ je lež. Tím pádem naše situace prodělává také jednu proměnu. Teď nám, Pere, povězte od začátku, co jste viděl. Vezmeme to jako standardní výsledek. Takže, jmenujete se Per Karlsson, narozen dvanáctého dubna, sedmdesát devět v Danderydu, bydliště: Aspudden, nezaměstnaný se základním vzděláním. Souhlasí?“

„Ano,“ odpověděl tiše Per Karlsson.

„Je dvacátého čtvrtého června, osm hodin, třináct minut. Povězte nám vše, co jste viděl v restauraci Kvarnen v ulici Tjärhovsgatan v jednadvacet hodin, čtyřicet dva minut, dvacátého třetího června, tedy včera večer.“

Per Karlsson vypadal pobledle. Upřeně se díval na desku stolu a prsty jeho rukou si nervózně pohrávaly.

„Nahráváte to?“ zeptal se.

„Všechno se nahrává už od chvíle, kdy jste vešel do dveří. Tudíž i tohle.“

„Aha. No, když jsem dorazil do Kvarnenu, tak tam moc lidí nebylo. Neměl jsem ponětí o tom, že se večer hraje zápas, protože to bych tam býval nechodil. Nic se nedělo a já si četl. Pak dorazili první fanoušci. Přišli těsně po deváté a lokál se začal plnit. Snažil jsem se dál číst. Docela to šlo. Umím se dobře soustředit. Seděl jsem kousek stranou, zády k baru. Skoro až u okna, takže jsem toho víc slyšel než viděl. Ale samozřejmě že jsem se tu a tam ohlédl.“

„Proč jste uvedl, že jste nic neviděl?“ zeptala se Kerstin Holmová.

„Copak je to dnes už běžná praxe, že má člověk při rozhovoru s policií automaticky odpovědět ‚neviděl jsem nic‘? To už jsme dospěli tak daleko?“ připojil se Paul Hjelm.

„Je to alespoň ta nejčastější odpověď, kterou slyšíme.“

„Mám pokračovat?“ zeptal se zmateně Per Karlsson.

„Samozřejmě,“ odpověděli sborem Hjelm a Holmová.

Slavná komická dvojka Jalm a Halm, jak je překřtili při jejich misi v Americe.

„Skupinka asi šesti sedmi fanoušků z Bajen Fans zaslechla, že jiná skupinka mluví smålandským dialektem. Obě skupinky stály u baru. Bajenští se do nich začali navážet. Ti ze Smålandu tvrdili, že bydlí ve Stockholmu a fandí Hammarby. Bylo slyšet, že mají nahnáno. A že lžou. Poznali to i bajenští. Jejich agresivita rostla. Dvěma Smålandanům se podařilo vytrádit. Dva

zůstali. Atmosféra najednou zhoustla. Objevilo se pár dalších z Bajen Fans a snažili se ty svoje odtáhnout. Pravděpodobně jim bylo jasné, k čemu se schyluje. Skončilo to tím, že se jeden ze smålandských pokusil utéct a strčil do jednoho z Bajen Fans, až upadl. V tu chvíli tři z té bandy přitlačili toho kluka k baru a ten, co upadl, se zvedl, popadl půllitr a vši silou ho s ním praštil po hlavě.“

„Viděl jste ho?“

„Popravdě řečeno ne. Něco jsem zahlédl, tu a tam. Rychlá ohlédnutí. Otočil jsem se, až když jsem uslyšel tu ránu. Příšerný zvuk. Vlastně to neznělo, jako když se tříští sklenice. Předpokládám, že to, co jsem slyšel, byla jeho hlava. Panebože, ta lebka, cévy. Ohlédl jsem se přesně v okamžiku, kdy sklenice dopadla. Najednou jako by se kolem něj utvořil prázdný kruh. Držel si rukama hlavu a krev se jen řinula, mezi prsty, po předloktích. Hrůza. Pak se bezvládně zhroutil na podlahu. Tlupa bajenských vzala okamžitě nohy na ramena. Utíkali rovnou ke dveřím. Ten, co ho praštil, ještě držel v ruce rukojeť od půllitru, celou krvavou. Než vyhazovači zareagovali a zatarasili dveře, stihla utéct spousta lidí. Chvíli nato dorazila policie. Ten druhý ze Smålandu klečel na zemi a snažil se tričkem zastavit krvácení. Mám dojem, že se mu jeden fanoušek Hammarby snažil pomoci, ale neměli šanci. Panebože... Všude samá krev.“

Tvář Pera Karlssona byla bílá.

Oba policisté se pokoušeli utřídit si, co se právě dozvěděli.

„Na to, že jste neviděl nic, jste viděl poměrně dost,“ rýpl si Hjelm.

„Dejte s tím pokoj,“ odsekl Per Karlsson.

„Říkal jste, že stihla utéct spousta lidí?“ ujišťovala se Holmová. „Fanoušků Hammarby?“

„Z velké většiny. Pak ještě pár dalších.“

„Kolik?“

„Díval jsem se spíš na... oběť...“

Oběť.

Hjelmovi naskočila husí kůže. Per Karlsson dodal:

„Ven se dostala asi tak desítka fanoušků Hammarby, řekl bych. On byl první. Pachatel.“

Pachatel.

Pseudoterminologie, která se vkrádala do jazyka, aby zakryla, že jde o konkrétního člověka. *Svědék. Oběť. Pachatel.*

„S rukojetí od púllitru v ruce?“ zeptala se Holmová.

„Ano,“ potvrdil Per Karlsson.

„Touhle?“ ukázal mu Hjelm plastový sáček, ve kterém ležela rukojeť púllitru. Byla celá od krve, která se rozmazala po vnitřku sáčku a srazila se.

Per Karlsson ohrnul nos a přikývl.

„Našli jsme ji kousek dál v ulici Folkungagatan. Utíkal tedy za roh kolem hotelu Malmen a vchodu do vestibulu stanice metra Medborgarplatsen. Jeho otisky prstů v registru nemáme. Proto je nanejvýš důležité, abyste nám pomohl s identifikací... pachatele. Nezaslechl jste něco o tom, kam mohl utéct?“

„Ne,“ odpověděl Per Karlsson.

„Vrátíme se teď o pár kroků zpátky,“ ozvala se Kerstin Holmová. „Kolik lidí stihlo utéct, než ostraha zatarasila dveře? Říkal jste asi desítka fanoušků Hammarby, ale také někteří další?“

„Předpokládám, že ano. Zmizeli ti, co seděli u dveří. A ještě pár dalších.“

„Jistě chápete, že hledáme nezaujaté svědky, kteří zmizeli. Takže ti, kteří seděli u dveří, nepatřili k bajenským?“

„Ne, ti tam byli, ještě když se hrálo. Ale mezi mým a jejich místem bylo přece pár dalších stolů, které se rychle zaplnily. Sedělo tam pět mužů. A když nad tím tak přemýšlím, tak vlastně jeden z nich zůstal. Měl vyholenou hlavu a světlý knír.“

„Ale poté co se... čin stal, zmizeli?“

„Myslím, že ano.“

„Jak vypadali? Skupina kolegů z práce?“

„Možná. Moc jsem si je neprohlížel. Tak úplně se spolu nebavili.“

„Jak to myslíte, nebavili? Snad taky nečetli Ovidiovy *Pro-měny*?“

„Nechte toho. Vždyť tu jednoho z nich máte. Toho s vyhole-nou hlavou. Zeptejte se jeho.“

„No dobře. Někdo další? Seděl jste u předposledního stolu u okna a předposledního u stěny vpravo z pohledu od baru. Ta-hle skupinka seděla až úplně vlevo, na druhé straně uličky. Co stoly mezi vámi?“

„Jak už jsem řekl, zaplnily se, ještě než bajenští dorazili. Co si pamatuju, neměli už fanoušci kam si sednout, až na místa vedle mě. Jedna skupinka si přisedla ke mně. Pár z nich stihlo po činu utéct.“

„A co okno vedoucí na ulici Tjärhovsgatan? Tím směrem jste byl otočený, že?“

„Tam seděly nějaké holky. Zabraly oba stoly v rohu. Asi rozlučka se svobodou. Konečná fáze. Byly dost opilé – a pak i v hrozném šoku. Žádná z nich neutekla. Vždyť se tak jako tak sotva držely na nohou.“

„Další? Hned vedle vás, u pravé stěny?“

„To nevím. Nevzpomínám si.“

„Nevzpomínám si? Na ostatní věci si vzpomínáte poměrně dobře.“

„Je mi líto, nevím. Asi tam někdo seděl, ale tím směrem jsem se ani jednou nepodíval.“

„Dobře. Co za vašimi zády? Směrem k baru? Párkrát jste se přece otočil.“

„U jednoho stolu seděl nějaký chlap sám a zíral na mě. Hned u baru. Dva metry na výšku, padesátník. Asi teplouš. Jeho jméno ale máte. Zůstal. A byl nejbliž, když se to stalo. Ostatní stoly si moc dobře nepamatuju. Zůstal ještě spolek kulturních fanatiků, co vypadali jak trubadúři. Pak dva páry ve středním věku. O dalších stolech nevím nic.“

Per Karlsson zmlkl. Mlčeli i oba policisté. Konečně se ozvala Kerstin Holmová:

„Tak si to shrneme. Uděláme takový malý náčrtek. Místo činu – bar – leží kousek dál do prostřední části místnosti, u stěny na opačné straně dveří. Rovně od baru máme řadu stolů uprostřed. O těch nevíte nic, seděl jste od nich moc daleko. Z pohledu od baru vypadají okraje místnosti takto. Přímo naproti okno do ulice Tjärhovsgatan. Napravo dveře. Vedle dveří jeden stůl podél zdi. Pak ulička, třikrát tři poměrně velké stoly. U prostředního z nich jste seděl na židli úplně vpravo, obličejem k oknu. Než se něco málo po deváté do restaurace nahrnuli fanoušci z Bajen Fans, byly v místnosti tyto osoby, když začneme řadou stolů podél okna: u dvou stolů vpravo rozlučka se svobodou. Co stůl nejbliž ke dveřím?“

„To nevím. Pár lidí tam sedělo, ale vůbec netuším, co byli zač. Každopádně zůstali.“

„Pak tu máme prostřední řadu stolů, kde jste seděl i vy.“

„Vpravo nevím, jak jsem říkal. Pak já – a později nějakých sedm, osm bajenských. U stolu nalevo ode mě seděla, myslím, skupinka studentů.“

„Řada stolů nejbliž baru?“

„No jo, pořád, ježkovy zraky... První stůl, úplně vpravo, nejbliž baru: dva páry a ten dlouhán homosexuál, co na mě zíral. Druhý stůl: čtyři trubadúři. Třetí stůl: netuším. A pak ten osamocený stůl vedle dveří: pět mužů, čtyři z nich se vypařili.“

„Výborně,“ prohlásil Hjelm. „Tím se dostáváme k pachateli.“

Byl sám se sebou spokojený, že to slovo dokázal vyslovit, aniž by před ním udělal pauzu.

„Pamatuju si vlastně hlavně šály v barvách klubu,“ odpověděl Per Karlsson. „Jeden z nich měl i transparent. Srolovaný, zelenobíle kostkovaný. Pachatel měl trochu delší, poměrně světlé a neumyté vlasy. Viděl jsem ho skoro vždycky jen zezadu. Myslím, že měl i takový malý, frajerský knír. Nevím, takový ten typ automechanik, jestli víte, co myslím. Narodil jsem se a vyrůstal v Danderydu a jeho by si tam lidi hned zařadili na jižní předměstí. Řekněme do Farsty.“

Policisté jen zírali.

„Předsudky, já vím,“ vysvětloval. „Sám teď bydlím na jižním předměstí. Nezaměstnaný a bez vzdělání na jižním předměstí. Jsou to předsudky, ale nic lepšího nabídnout nemůžu.“

„Nikoli, ještě jednu věc,“ řekla mu na to Kerstin Holmová. „Pojďte se mnou k policejnímu kreslíři. Dnes už používá počítač, takže to jde poměrně rychle.“

Vstala. Per Karlsson také. Byla vyšší, prolétla Hjelmovou myslí bezvýznamná myšlenka.

„Nemáte nic, co byste chtěl dodat, Pere?“ zeptal se.

Per Karlsson zavrtěl hlavou a kradmo se na něj podíval. Ta neobvyklá, paradoxní čistota jeho pohledu.

„Fajn. Děkujeme za pomoc.“

Zmizeli.

Zmizel i Paul Hjelm. Do rozostřeného polosvěta bdělého snění. Per Karlsson. Narozen v Danderydu před dvaceti lety. V prestižní čtvrti Danderydu. A přesto nešel dál studovat na gymnázium. Nezaměstnaný, ale posadí se do jedné z nejproslulejších a nejobávanějších hospod na Södermalmu a čte si antického klasika. Co se stalo? O tom si nedokázal vytvořit žádnou představu. Outsider ve škole? Vyrazili ho z tátovy firmy? Ztratil veškeré sebevědomí, ale pomalu se zvedá na nohy? Revolta proti otci? Prostě jen tvrdohlavý? Bývalý naroman? Zabrzděný?

Ne.

To ostatní možná, ale tohle určitě ne. Zabrzděný ne. Paul Hjelm – ačkoli se cítil... ano, zabrzděný – viděl dost. Degradovaný sem, do bezútěšného předpekli hospodských rvaček.

Ztracený ráj.

Zabrzděný ne. Naopak, nezvykle pozorný. A teď ho musí ze svého vědomí vypudit. Další kocoviny, které je třeba podrobit neveselému výslechu, čekají, takže Pera Karlssona je nutné svěřit jiné paměti než Hjelmově vlastní. Jen jeho výpověď smí zůstat.

Hjelm zazíval. Myšlenky se rojily dál. Měsíce strávené u městské policie. Útvar pro násilnou trestnou činnost, okrsek City. Ulice Bergsgatan. Jeho velice dočasná kancelář, kterou pro tuto chvíli směl stejně dočasně opustit. Patřila vlastně jednomu policistovi v pracovní neschopnosti jménem Gunnarlöv. Když zvedal jeho telefon, vždy se ohlásil: „Telefon Gunnara Löva, Paul Hjelm.“ Teprve když za ním jednou přišel jeho starý kolega, který teď pracoval v Härnösandu, a ptal se po Nilsegilovi, pochopil, proč v telefonu vždycky po jeho představení následovala pauza. Volající se jen potřebovali vzpamatovat z jeho podivného přístupu ke jménu Gunnarlöv. Když si ho pak nalistoval v telefonním seznamu, spadla mu čelist. Nenašel žádného Gunnara Löva, nýbrž tam černé na bílém stálo jméno „Nils-Egil Gunnarlöv“. Nilsegil.

Smí se takhle člověk vůbec jmenovat? Copak na to nejsou zákony? Není to totéž jako pojmenovat své dítě Heroin, jak se před nedávnem pokoušela jedna význačná rodina v Gnestě – Heroin Lindgrenová? Z jakéhosi důvodu jim jméno zamítli, načež v místních novinách uveřejnili celou řadu dopisů, v nichž brali útokem současnou společnost, která lidi zbavuje svéprávnosti.

Gunnarlöv byl každopádně na nemocenské z toho důvodu, že se v pracovní době vyskytl na pobočce Föreningsparbanken na náměstí Stureplan právě v okamžiku, kdy se dovnitř vrátila hysterická lupička ve věku čtrnácti let s bojovně zdviženou sponkovačkou a požadovala, aby jí, citujme, „vysolili na dřevo všechny akcie s vysokými výnosy“. Nenapájí se sponkovačka ze sítě? pomyslel si Gunnarlöv a přikročil k lupičce, aby ji na tuto skutečnost zcela mírumilovně upozornil, čímž si ke svému překvapení vysloužil dobrých čtyřiatřicet sponek v obličeji. Jako zázrakem žádná z nich nezasáhla oči. Když se probudil z bezvědomí, jeho první věta zněla: „Nenapájí se sponkovačka ze sítě?“ Manželka upírající své pláčem zarudlé oči na jeho hlavu uvězněnou v obvazech vzlykla: „Vyrábějí se i akumulátorové.“

Osudy a dobrodružství Nilse-Egila Gunnarlöva.

Nilsegil v Říši divů.

Ale co. Životní příběh Paula Hjelma nebyl nijak dramaticky záživnější. Popravdě řečeno naopak, protože příběh o Nilsegilovi alespoň vykazoval určité aspekty bizarnosti.

Kerstin Holmová se vrátila, zalistovala v poznámkovém bloku.

„Vítej ve skutečnosti,“ oslovil ji drsně Paul Hjelm.

„Od té v Göteborgu se nijak zvlášť neliší.“

„V prdeli Švédska.“

„Cos to řekl?“ rozhorlila se Kerstin svou dobrosrdečnou göteborgštinou.

„Ale ne, promiň! Vůbec ne. Něco před pár týdny proběhlo médii. Měl jsem na mysli ten vzkaz na telefonním záznamníku stockholmských fanoušků z Black Army před pohárovým zápaseм klubu AIK v Göteborgu proti místnímu IFK. Nezdravé spojení stockholmské arogance a fanouškovské nevraživosti.“

„Tak to jo. A už to tu máme zase. Stockholmská arogance a fanouškovská nevraživost. Toho drsnějšího modelu. Viděl jsi ho?“

„Anderse Lundströma z Kalmaru? Viděl. Děs. Hlava úplně na kaši. Jak může půllitr nadělat takovou paseku...“

„Proč? Co je ten důvod?“

Paul Hjelm pohlédl na Kerstin Holmovou. Sdíleli svou minulost, takže žádný pohled nebyl nevinný.

„To se ptáš vážně?“ zeptal se – napůl vážně – Hjelm.

„Ano. Ptám. Ptám se vážně. Proč se násilí stupňuje?“

Vzdychl.

„Mě se ptej... Teď jsme ho alespoň měli příležitost pozorovat zblízka. Asi tak půl roku. Šeď každodenního násilí v City. V posilování filantropických sklonů to člověku zrovna dvakrát nepomáhá. Vrátila ses už napořád, Kerstin?“

„Jenom mě dočasně přeložili. Vždyť víš, jak to chodí s fotbalisty, které jejich klub někomu pronajme. Něco s nimi není, jak by mělo. A zápůjčka skončila.“

„Takže napořád? A jak bylo doma v Göteborgu?“

„Doma je pro mě tady, to jsem si alespoň ujasnila. Tím jsem ovšem taky skončila.“

„Ale jinak v pohodě?“

„Přesně tak. V pohodě. Nic víc, nic míň. Mám to pod kontrolou. Člověk by si dokázal představit i něco lepšího...“

„Rozhodně. Jsem na tom podobně. Asi na mě začíná lézt krize středního věku. Je tohle všechno? Nic víc už nečeká? Znáš to.“

„Asi znám.“

„Ale člověk to musí brát z té lepší stránky. Jsme zase spolu a teď jim naservírujeme dokonalé kompletní řešení případu, který se v médiích už zavedl pod označením kvarnenská tragédie. Co ty na to?“

Kerstin Holmová se tiše uchechtla a pod horní ret si vložila sáček porcovaného tabáku.

„Co to má být?“ ukázal na ni Hjelm prstem.

„Znovuzrození,“ odpověděla mu Kerstin Holmová, aniž by hnula brvou. Změnila téma, na věci minulé: „Jak se daří ostatním? S Gunnarem jsem byla v kontaktu pořád. S ním to vypadá snad dobře.“

„No jo, náš přítel Gunnar Nyberg... Byl z nás vlastně jediný, kdo zůstal u kriminální policie. Odměna za to, že se odmítl účastnit závěrečné fáze honu na ‚Kentuckého vraha‘. A tak se ocitl rovnou ve víru razíí na pedofily. Mezinárodní internetová pedofilní skupina Pedo University.“

„Úplně ho vidím,“ usmála se Kerstin Holmová a procházela stránky svého malého zápisníku. „Zrovna se mu podaří obnovit kontakt se svými dětmi a jednoletým vnoučetem a v tu ránu se na něj sesype internetový svět pedofilie. Lokomotiva nabírá rychlost.“

„To rozhodně.“

Dva obrazy ve dvou myslích. Určitě téměř identické. Funicí obr s obvázanou hlavou pronásledující pedofily s letovací lampou v ruce.

„Jo jo,“ dodal chmurně Hjelm. „My ostatní jsme si vysloužili klepnutí přes prsty. Zlá krev se vrátila.“

„Říkali jsme si přece, že tohle už nikdy nevyslovíme.“

„Pravda. Už nikdy.“

„A co ostatní?“

„Od té doby, co šla skupina A do kytek, s nimi moc v kontaktu nejsem. Vždyť jsem skončil sám, převelený na tohle tristní místo u městské policie. ‚Telefon Gunnara Löva‘. Za trest. Myslím, že mě v hloubi duše vinili z toho, že se to s Kentuckým vrahem tak podělalo. Úloha obětního beránka ale připadla Janu-Olovovi.“

„Víš o něm něco?“

„Ne. Prostě zmizel. ‚Odešli‘ ho do důchodu. Kriminální komisař Jan-Olov Hultin ve výslužbě. Myslím, že i s fotbalem přestal. Zazvonil zvonec a pohádky o Hultinovi Dřevěné noze je konec. Söderstedt a Norlander skončili u útvaru pro násilnou trestnou činnost u krajské policie a Chavez se vzdělává.

„Na policejní akademii?“

„Ano. Jeho plány s kariérou pokračují dál. Existuje ještě studijní program pro komisaře? Jestli jo, tak na ten se přihlásil.“

„No vida. A co naše prostory? Co naše ‚bojová centrála‘?“

„Myslím, že tam teď posadili administrativu.“

Chvilí seděli mlčky a dívali se jeden na druhého. Všechno, čím společně prošli... Na kratičkový okamžik se jejich ruce setkaly v prchavém stisku. Víc si dovolit nemohli. Ležela před nimi spousta práce. Kerstin Holmová si prohlížela zápisky, Paul Hjelm listoval protokoly z předběžných výsledků, které ve značně průměrné kvalitě provedl personál noční služby. Společně zkoumali náčrtek restaurace Kvarnen.

„Čekají na chodbě,“ připomněla Kerstin s povzdechem.

„Tak jo. Další pán na holení,“ přidal se k jejímu povzdechu Paul.

Nebe.

Kdy ho vlastně viděl naposledy?

Ve Švédsku je padesát sedm věznic s více než čtyřmi tisíci míst. Jsou rozdělené do čtyř bezpečnostních tříd. Třída F představuje věznice, kde se vězni mohou pohybovat zcela volně. Třídy A – E jsou zajištěné proti útěku. Ve třídě A jsou pak věznice s nejvyšším stupněm ostrahy. Ve Švédsku jsou takové věznice dvě: Hall a Kumla.

A teď ho spatřil. Nebe. Opravdové. Bez mříží. Ohlédl se za bránou, která se za ním zavřela, a na okamžik mu připadalo, jako by opustil své tělo a nebe se s ním spojilo v jedno a on pod sebou spatřil celou rozlohu närkeské roviny s jejími obdélníkovými poli, zelenými, hnědými, žlutými. A mezi nimi věznicí. Dvě čtvercová pole vklíněná mezi ta ostatní.

Zdi nebylo vidět.

Rozpustily se v perspektivě.

Vrátil se.

Na pevnou zem.

Nohama na pevnou zem.

Znovu se ohlédl. Zdi byly naprosto holé. Za nimi nic. Nic, co by vyčnívalo nad ně. Jen zdi. Šedé. Šedivé zdi.

Jeho tělo se dalo do pohybu. V koutku úst mu zahrál úsměv.

Vykročil k tranzitu. Čekal na něj, předl. Hudba svobody. Svoboda v rouše tranzitu v zelené metalíze.

Zarazil se a na okamžik zůstal stát. Lehký dotek teplého letního větru na čerstvě oholené tváři. Ranní slunce. Hřejivé. V dále mihotal asfalt.

Jeho pohled utkvěl opět na dodávce. Ruce vystrčené z okénka. Mávaly na něj a posunky ho zvaly blíž. Dosud žádný zvuk. Zatím k jeho uším nedolehl. Pohyb uvnitř. Jako zárodek. Klubající se vejce. Zakonzervovaný pohyb. Budoucí události. Mnoho chvatných kroků soustředěných do jediného bodu.

Krok jedna. Peněženka. Žalostné bankovky. Základní příspěvek ve výkonu trestu, tři koruny čtyřicet za hodinu. Pak ale také malá destička. Vypadala jako kalkulačka rozměrů vizitky.

Vytáhl ji. Potěžkal v ruce. Zdvihl ji a ukázal autu.

Mávání ustalo. Zvuk utichl, ještě než dorazil k jeho uším. Pohyby se zarazily.

Jedno jediné tlačítko, lehce vystupující nad povrch. Červené, skoro zářící.

Stiskl ho, neznatelně se pousmál a nastoupil.

Za zdmi vyšlehl plamen.

Vysoko, až k nebesům.

Za zády už neměl jen holé zdi.

Když tranzit vyrazil vpřed, zvuk stále ještě k jeho uším nedolehl.

3 /

„Takže vy jste členem představenstva Bajen Fans?“

Muži bylo něco přes třicet a mhouřil oči, jako by ho světlo v tmavé výslechové místnosti oslňovalo. Za obzvlášť pilně bušícími kladivy kocoviny však tepalo i cosi jiného. Ostražitost. Pocit, že mu vždycky bude vyhrazeno místo na lavici obžalovaných.

„Ano,“ odpověděl konečně. „Jen zastupuju.“

„Co jsou vlastně Bajen Fans zač?“ zeptala se Kerstin Holmová.

„Rozhodně ne klub násilníků.“

„To nikdo netvrdí. Ani v nejmenším. Ale jeden z členů Bajen Fans se dopustil strašlivého činu v hospodě známé tím, že se v ní scházejí fanoušci Hammarby, a to v přítomnosti minimálně jednoho člena představenstva Bajen Fans. Snad tedy není nic divného na tom, že se ptáme?“

Mrzutost z něj jen číselá. Nic neříkal. Pohlédl na Hjelma, který se snažil vypadat bděle.

„Já zhruba vím, kdo jsou,“ ozval se Hjelm. „Nezávislá organizace, která se utvořila z fanoušků Hammarby někdy na začátku osmdesátých let.“

„Je to tak,“ potvrdil muž se zřetelnou pýchou. „Když Hammarby někde hostuje, pořádáme zájezdy, a v ulici Grafrkvägen máme klubovnu, která je otevřená ve čtvrtek večer a také dvě hodiny před každým domácím zápasem až do půl hodiny do začátku. To my se snažíme o to, aby se to nezvrhlo. Vždyť jsme, krucinál, jediné koření v tomhle šedivém státě, a proto jsme všichni okamžitě podezřelí.“

„Všichni ne. To vy jste podezřelý, Jonasi Anderssone z Enskede, nanejvýš osobně. Jste podezřelý ze zatajování totožnosti Kvarnenského útočníka.“

„Kvarnenského útočníka...?“

„Jméno, které dali bulvární novináři... vy dobře víte komu.“

Jonas Andersson z Enskede bez zaváhání opětoval Hjelmův pohled.

„Vždyť jsem tam, sakra, sám klečel a držel chudákovi tričkem tu rozbitou hlavu. Hned mi bylo jasné, že to hodí na nás. Hon začne nanovo.“

„Viděl jste pachatele?“

„Ne.“

„Kde jste byl?“

„S pár chlapama u zdi kousek vedle dveří. Vřelo to tam a všude spousta lidí. Nic jsem neviděl.“

„Takže vy jste nic neviděl?“

Hjelm hodil ručník do ringu. Tahle slova dnes pronesl už po čtvrté. Kerstin Holmová to vycítila a převzala štafetu, aby bylo sportovním metaforám učiněno zadost.

„Nebudeme si komplikovat život,“ prohlásila a přistrčila Jonasu Anderssonovi z Enskede pod nos list papíru. „Tady máme náčrtek restaurace Kvarnen. Kdy jste přišel a co a kde jste viděl?“

„Stál jsem tady, u zdi vedle vchodu s asi deseti dalšími, kteří si chtěli sednout kousek dál do rohu. Přišli jsme asi ve čtvrt na deset a už jsme měli trochu v hlavě. Zůstali jsme stát u zdi.“

„Dobře. Přišla ta skupinka u baru před vámi?“

„U baru nebylo k hnutí. Nevím. Přísahám, že nevím. Všechno se tam mlelo, vzduchem litaly nadávky. Tíha zklamání. Remíza s Kalmarem na domácím hřišti. Poslední příčka, s definitivní platností. Všichni byli v mizerné náladě. A najednou všechno na pár vteřin ztichlo jako pěna. V tlačenci jako by se najednou vytvořila díra a on tam ležel na zemi. S hlavou na kaši. Byla na omak měkká. Děs a hrůza. Viděl jsem jen, jak se celý dav žene ke dveřím.“

„Celý dav?“

„Jo. Než se ochranka vzpamatovala, pláchlo tak dvacet lidí. Určitě na něčem jeli.“

„Dvacet fanoušků z Bajen Fans?“

„Nejen těch. Někdo se dokonce dostal ven, i když už ve dveřích stáli vyhazovači. Asi je ukecal. Ale neviděl jsem to pořádně.“

„Takže vy jste viděl, jak se k východu žene celá masa lidí?“

„Dalo by se říct. Nečekal bych to. Většinou lidi reagují spíš jako ty maškary v rohu. Zpanikaří, začnou vřeštět a tak. Ale spousta lidí vzala prostě nohy na ramena.“

„Rozumím. Mohl byste se prosím pokusit vybavit si s pomocí tohoto náčrtku, jak to tam vypadalo?“

Jonas Andersson se nadechl, zasténal a jal se poněkud ležérně ukazovat na papíře před sebou. Začal řadou stolů u okna.

„Parta holek u dvou stolů v rohu. Tři dostaly hysterický záchvat. Třetí stůl, nejbliž u dveří: nějací ajťáci. Všichni zůstali. Další řada: uprostřed skupinka Bajen Fans s nějakým kloučkem s nosem v knize, div si oči nevykoukal. Na jedné straně u zdi partička Jugošů. Na druhé straně, nejbliž k nám, sedělo pár šprtounů. A teď řada nejbliž u baru: Bukanýr. Dva páry, co obsadily vlastní stůl, Bukanýr se tísnil vedle nich.

O stůl dál: notorici. Ještě blíž k nám pak smíšená společnost. Stůl u dveří, podél tady té zdi, vedle nás, skupinka drsných chlapů. Nebyli to skinheadi, ale neměli k tomu daleko. Ti vzali roha. Až na jednoho.“

„Teď to začne být složitější. Ta drsná partička. Kolik jich bylo?“

„Stáli jsme hned u nich. Zkoušeli jsme si s nimi pokecat, ale neřekli ani slovo. Jen tam mlčky seděli, a když jsme se moc přiblížili, odstrčili nás. Jeden z nich dokonce poslouchal muziku. Ale ne ten, co zůstal. Ten s vyholenou hlavou. A knírkem. Pět. Pět jich bylo. Jeden zůstal.“

„Co tu máme dál? Bukanýr? Notorici?“

„Ale ti nezdrhli. Máte je. Bukanýr je nejstatečnější teplouš Švédska. Vždycky tam sedí a šmíruje naše kluky. Už jsme si zvykli. Tentokrát ale zíral jen na toho s knížkou. Notoriky jsem nepoznal, ale typická sorta. Kulturní kruhy závislé na alkoholu, co milují svůj Södermalm. Pro kulturu už určitě neudělali dobrých třicet let nic.“

„Vedle mladého čtenáře tedy ,partička Jugošů“?“

„Ano, tři nebo čtyři Jugoslávci. Bavili se spolu. Ten kluk s knížkou seděl hned vedle nich. Naši ho k nim tlačili ještě blíž.“

„Jak víte, že to byli Jugoslávci?“

„Vypadali tak. A zdrhli. Všichni do jednoho.“

Kerstin Holmová zabrzdila a předala zpět štafetový kolík. Hjelm se vzchopil. Sebral síly. Opět bojeschopný.

„Takže celá skupinka ,tří nebo čtyř Jugoslávců‘ vyrazila k východu, jakmile dostal Anders Lundström púllitrem po hlavě?“

„Něco tam spolu šili, to je jasný.“

„Na to, že jste nic neviděl, jste viděl docela dost,“ podotkl Hjelm s mírným pocitem dějà vu.

„Jsem v představenstvu,“ opáčil Jonas Andersson a vzhlédl. „Vždycky se snažím mít přehled. Abyste věděli, tak mě opravdu mrzí, že jsem měl přehled o nesprávných věcech. Chci se tomu

hajzlovi dostat na kobytku stejně jako vy. Zničil celé roky práce a dobré vůle.“

* * *

„Notorici,“ oslovil neopatrně Paul Hjelm čtyři prošedivělé pány v oblýskaných manšestrových sakách, s vlajíci kšticemi a bělavě šedými bradkami různých modelů.

„Jak prosím?“ zeptal se ten vpravo.

„Cože to?“ chtěl vědět ten vlevo.

Ti uprostřed vypadali, jako kdyby si je vycpal nějaký nadšený amatérský preparátor na večerním kurzu.

Hjelm se vzchopil a rozhodl se situaci zvrátit ve svůj prospěch.

„Byl někdo ze zde přítomných pánů svědkem toho, čeho se notorici u baru dopustili v průběhu včerejšího večera v restaurantu Kvarnen?“

„S politováním musím konstatovat, že jsme se v uvedené době a na uvedeném místě primárně zaobírali urgentními naléhavostmi,“ zašveholil ten vlevo.

„Smím se zeptat, o jaké naléhavosti se jednalo?“

„Samozřejmě, že smíte,“ ujišťoval ten vpravo. „Čímž se vám dostalo odpovědi.“

„Otázka, která je zároveň i svou vlastní odpovědí,“ upřesnil levý.

Ti dva uprostřed se teď povážlivě káceli k sobě, jako by praskali ve švech a sláma se chystala vyhrěznout ven.

„Tak dost,“ pokusil se o nastolení kázně Paul Hjelm.

„Jsme Společenstvo Vreeswijkových přátel,“ upřesnil ten vpravo. „Měli jsme valnou hromadu.“

„Naším cílem je uprostřed náměstí Medborgarplatsen zbudovat muzeum barda Cornelise Vreeswijka,“ vysvětloval ten vlevo. „Doufáme, že by se nám mohlo podařit přesvědčit muslimy, aby z minaretů vyzpěvovali jeho kuplet o Agdě Slípce.“

„Ne, ‚Sbohem pro Felicii‘!“ probrala se pravá vycpanina z le-targie.

„Ne, ‚Lasseho malé blues‘!“ kontrovala levá.

Načež duo ochablo a skleslo zpět do své původní polohy.

„Multikulturní společnost,“ prohodil ten vpravo s vizionář-ským leskem v oku.

„Tak viděli jste vůbec něco?“

Prostřední duo opět ožilo.

„Grimasy...“ prohlásil věčně levý preparát.

„... a telegramy,“ završil neméně věčně jeho výrok prepa-rát vpravo.

„Vy jste včerejšího večera v Kvarnenu viděli *grimasy* a *tele-gramy*?“ otázal se Hjelm a jal se uvažovat o předčasném dů-chodu. Nicméně svítivě žlutá obálka s informacemi o novém penzijním systému, která mu nedávno přistála ve schránce v řadovém domku v Norsborgu, realizovatelnost této myš-lenky vylučovala. Přepočítal se totiž o několik tisícovek mě-síčně. Jako ostatně celý zbytek švédského národa z jeho ge-nerace.

Duo se unisono naklonilo nad stůl a jeho chmurné úvahy o důchodu přerušilo:

„1966,“ spiklenecky mu prozradil prostřední levý.

„Nepřekonatelné album,“ dodal stejně spiklenecky pro-střední pravý.

„Mého morálního ducha rozradostnily ambiciózní plány na výměnu partnerů spřádané u sousedního stolu,“ informoval ho levý, zatímco se prostřední duo zase zhroutilo, jako by ně-kdo pustil nitky.

„A *mého* morálního ducha v nemenší míře rozradostnil multikulturní rozhovor, který probíhal u stolu za nimi,“ ozná-mil pravý.

„Můžu se vás zeptat, jestli víte, proč jste tady?“ zeptal se Hjelm a byl by rád věděl, kam zmizela Kerstin. Rčení „krysy opouštějí loď“ se tu přímo nabízelo.

„Samozřejmě, že můžete.“

„Jen se ptejte.“

„Víte, proč jste tady?“ otázal se Paul Hjelm hlasem jako med.

„Bohužel nikoli,“ zodpověděl jeho otázku pravý. „Ale my už tak nějak počítáme s tím, že se nás prodloužená ruka zákona tu a tam rozhodne vyzpovídat. Vyplývá to z podstaty naší role ve společnosti.“

„Role outsiderů,“ upřesnil ten vlevo s hrobovou vážností a příkývl.

„Takže vy ani nevíte, že včera v Kvarnenu přišel jeden člověk o život?“

Ted' zmlkli. Vyměnili si překvapené pohledy nad hlavami nyní zcela vyřazeného dua uprostřed.

„Uděláme rozhodně vše, co je v našich silách, abychom poskytlí veškerou potřebnou součinnost, avšak zmíněný incident nám bohužel jaksi unikl.“

„Nejbližší vedle nás seděly dva ne zcela mladistvé páry zabrané do čím dál živější diskuze o výměně partnerů. A za nimi pak probíhal multikulturní diskurz.“

„Navíc jsme měli to potěšení konstatovat, že Kvarnen v pokročilý středeční večer poskytuje prostor poslechu hudby, jakož i četbě.“

„Ovidius. Slepý král, který zavraždí svou manželku.“

„A následně i svou matku. Kulturní postava zásadního významu.“

„Předpokládám, že pánové míní Oidipa, respektive Oresta,“ nabídl se Paul Hjelm.

„Přesně tak. Neboli Ovidia, jak se mu též přezdívá.“

„Regionální varianty téhož.“

„A poslech hudby?“

„Celý jeden stůl u dveří si vychutnával, řekněme... jazzový koncert? Jeden z nich měl sluchátka.“

„Poznal jsem ten způsob poslechu. Pozorný. Jako při poslechu jazzu. Nebo písni. Cornelise.“

„*Psaní z kolonie*,“ trhlo sebou duo, načež se okamžitě pohroužilo zpět do prázdnoty.

Hjelm zíral z jednoho na druhého, zleva doprava. Činilo mu poměrně značné obtíže se soustředit. Tiše zasténal a zaostřil na poznámky před sebou. „Multikulturní diskurz,“ stálo tu muřími nohami, které nevypadaly, že by je psal on.

„Proč jste označili rozhovor, který probíhal za výměnou partnerů, za ‚multikulturní‘?“ podařilo se mu ze sebe vysoukat.

„Bylo zjevné, že se jedná o rozhovor Švéda s přáteli z jižních krajín, kupříkladu Turky.“

„Nebo Basky.“

„Basky?!“ vybuchl Hjelm.

„Nebo něco na ten způsob. Možná to byli Indové. S nejvyšší pravděpodobností původem z jižního Mongolska.“

„Hovořili svorně lámanou angličtinou. Útržky rozhovorů dolehly až k našemu stolu.“

„Angličtinou? A seděli hned vedle mladíka s knížkou?“

„Přesně tak. Ale pak se vytratili.“

„Když došlo k činu,“ dodal Hjelm.

„Který jsme naneštěstí přehlédli. Ale najednou byli všichni pryč. Ženské vrískaly, pokud si dobře vzpomínám. Sousední dvoj pár promeškal možnost pro výměnu partnerů, protože dámy propadly hysterii. Možná jsme na to měli zareagovat.“

„Možná,“ neodpustil si Hjelm. „Možná to mělo vést alespoň ke chvilkovému zamyšlení.“

* * *

„Ale jo, viděl jsem ho.“

Kerstin Holmová a Paul Hjelm se na sebe podívali a pak se dva páry očí zkoumavě obrátily k muži s vyholenou hlavou a řídkým plavým knírem.

„Vy jste ho viděl?“ zeptala se Kerstin Holmová. „Včera v Kvarnenu jste tvrdil něco jiného. Noční hlídce södermalmské policie jste tvrdil, a zde si dovolím citovat: ‚Neviděl jsem nic‘.“

„Bylo pozdě, měl jsem všeho dost a taky trochu opici a zrovna jsme se chystali odcházet. Ostatní už stáli venku na ulici. Já jsem ještě platil. Byla na mně řada. Trochu mě vytočilo, že jsem uvízl v Kvarnenu, zatímco ostatní pokračovali do další hospody, tak jsem nebyl úplně při smyslech. Teď jsem měl čas si to utřídit. Viděl jsem ho.“

Holohlavý třicátník měl na sobě poměrně luxusní oblek se žlutou kravatou a byl opravdová korba. Hjelm by byl rád věděl, jestli rukávy jeho saka náhodou neskrývají výstavní vězeňské tetování. Zalistroval v papírech a vytáhl výpis z rejstříku trestů. Carlstedt Eskil, narozen sedmnáctého února, 1970 v Brommē, obchodník, trvalé bydliště Kungsholmen. Byl naprosto čistý. Ani jedna jediná, bezvýznamná pokuta.

Žádné vězeňské tetování.

„Ok. Co jste viděl?“

Eskil Carlstedt se krátce odmlčel, nasál vzduch jako boxer čpavek a spustil:

„Seděli jsme u stolu nejbliž ke dveřím – já zády ke zdi, takže jsem měl výhled na bar. Přišli jsme celkem brzo, kolem půl osmé. Krátce po deváté se dovnitř začali hrnout fanoušci z Bajen Fans. Trochu v mizerné náladě, ale určitě ne agresivní. Jedna skupinka zabrala poslední místa. Vedle nich seděl nějaký kluk a četl si. Další skupinka se srotila u našeho stolu. Po nich dorazila tamta partička. Šest nebo sedm chlapů. U těch to bylo trochu jiné. Jen vybouchnout. Stoupli si k baru na té straně u nás. Pak přišla další parta, která se postavila na opačný konec barového pultu. Mezi nimi byli ti Smålandani. Čtyři. Pak přešli do útoku. Jeden svým srolovaným transparentem štouchl toho největšího ze smålandských do obličeje. Ten se ještě s dalším kamarádem vytratil. Vyklouzli na ulici. Ale dva zůstali. Začalo se to mlít. Jeden ze smålandských jednoho porazil na zem. Ten se pomalu

zvedl. A najednou ho prostě praštil. Zrovna jsem platil. Kámoši byli už venku a přede mnou stála servírka, takže jsem tak úplně neviděl, jak se to stalo, ale viděl jsem ho, když proběhl kolem mě. Rukojeť pěstlitrů mu zůstala v ruce. Měl džínovou bundu, tričko a šálu Bajen Fans, trochu delší, mastné blond vlasy a knírek.“

„Jako máte vy?“ zeptal se Hjelm.

Eskil Carlstedt na něj upřel ukřivděný pohled.

„Ne,“ ohradil se konečně. „Vůbec ne. Blond knír po celém rtu. Knír automechanika. Motorkářský knír. Žlutý od tabáku. Přesahoval kousek směrem k bradě.“

„Poznal byste toho muže, kdybyste ho teď uviděl?“

„Myslím, že ano.“

„Kolik vás bylo?“

„Pět.“

„Ale když ochranka zablokovala dveře, zůstal jste jen vy?“

„Ostatní už vyšli ven. Čekali na mě na ulici. Měli jsme namířeno do další hospody. Já byl ještě uvnitř a platil jsem. Jak jsem říkal.“

„Ano, několikrát,“ konstatovala Kerstin Holmová. „Kdo se účastnil vaší sešlosti?“

Eskil Carlstedt rozhodil rukama a vrhl rychlý pohled na hodinky. Nakonec si rukama přešel po nablýskané hlavě.

„Jen parta kamarádů. Je nás pár, co obchodujeme. Chodíváme sem tam do hospody. Balíme holky.“

„A posloucháme hudbu,“ doplnil Paul Hjelm.

Carlstedt zasténal.

„Hudbu? Poslyšte, jak dlouho tu ještě budeme takhle sedět? Čekám venku už pár hodin a nemám už moc času.“

„Máme svědectví, podle kterého jste jen tiše seděli a nepromluvili na sebe ani slovo a minimálně jeden z vás měl v uších sluchátka.“

Carlstedt zmlkl a úkosem na něj pohlédl. Zamyšleně. Přemítal.

„Jasně, už chápu. Kalle hraje v jedné rockové kapele. Catwalks. Karl-Erik Bengtsson. Poslouchali jsme jejich demo. Někdy opravdu válí. Smlouvu na desku mají na spadnutí.“

„Poslouchali jste všichni?“

„Nechápu, co to má společného se smrtí toho kluka.“

„Poslouchali jste všichni?“

„Ano. Měli jsme jen jeden přehrávač, tak jsme poslouchali postupně.“

„Takže jste se se sluchátkem střídali?“

„Ano. Chvilí to trvalo, tak jsme toho moc nenapovídali.“

„A co ostatní? Mohli bychom si s nimi promluvit?“

„Samozřejmě. Ale nejsou svědkové. Když se to stalo, byli už na ulici.“

„Jak už jste říkal. Vzpomínáte si ještě na něco?“

„Například na co?“ vzdychl Eskil Carlstedt a významně se podíval na hodinky.

„Třeba kdo tam ještě ten večer byl. Sháníme svědky.“

„Vždyť tam, sakra, nebylo k hnutí. Dobře, dobře. Hlavně klid. Ti, co stáli, patřili skoro bez výjimky k Bajen Fans. Než dorazili fanoušci, všichni seděli. U baru bylo prázdné, ale jinak byla všechna místa obsazená. Kromě těch u stolu, kde seděl ten kluk s knížkou. K němu si pak přisedla první parta bajenských. U stolu u okna seděla nějaká dámská jízda. Vedle nich, nejbliž k nám, skupinka nějakých mladých, nadějných podnikatelů nebo lidí z IT branže. Pak ten kluk, co si četl. Dva ne zrovna nejmladší nadržené páry. Jeden homouš. Partička starších trubadúrů. A nejbliž k nám pak smíšená společnost, jedna skupinka, která působila jako studenti.“

„Nikdo další?“ zeptala se Kerstin Holmová.

Hjelm si ji pozorně prohlížel.

„Na nikoho dalšího si nevzpomínám. Ale bajenských bylo přes třicet. Jenže dobrá půlka se jich vypařila, než ochranka zareagovala.“

„Podle vás by ale mezi fanoušky Hammarby měla být celá řada svědků?“

Eskil Carlstedt se krátce zasmál.

„Nejmíň deset jich to mělo přímo před očima. Ale ti nejspíš budou držet jazyk za zuby.“

Hjelm vstal a naklonil se přes stůl.

„V tom případě už zbývají jen dvě věci, než si budete moci pospíšet na svou vytouženou schůzku. Zaprvé: pojdte se mnou k policejnímu kreslíři, aby mohl udělat rekonstrukci vzhledu pachatele. Zadruhé: nechte na recepci v hale jména a osobní údaje vašich čtyř kamarádů. Můžete?“

„Ok,“ vzdychl Eskil Carlstedt a mrkl na hodinky.

* * *

Seděli bez hnutí, pohledem ztraceni jeden v druhém. Nebo stručně řečeno, ztraceni. Před pár lety se spolu vyspali. Jen jednou. V Malmö. Během intenzivního pátrání po vrahovi, kterému se přezdívalo „Vrah mocných“. Největší – a vlastně také *jediný* – úspěch skupiny A. Sdělovací prostředky je vyzdvihly do role hrdinů. Skupina získala trvalý status jako „Zvláštní jednotka Státní policie pro mezinárodní násilnou trestnou činnost“. Pak přišel Kentucký vrah. Jejich vztah se změnil v přátelství. Poměrně hluboké přátelství. Byli spolu ve Spojených státech. Spolupracovali s FBI a říkalo se jim Jalm & Halm, jako nějaké dvojce prkenných varietních komiků. Zvládli to. Rozluštili dávnou hádanku. Chytili hledaného sériového vraha. Pak přišlo jedno chybné rozhodnutí a skupině A byl konec. Zlá krev se vrátila.

Ale slíbili si, že tohle už nikdy nevysloví.

„Mohli bychom vyhlásit přestávku,“ navrhl Hjelm. „Je čas na oběd. Mohli bychom před tu rozhořčenou čekárnu předstoupit a říct: Je nám líto, přijďte zítra.‘ Nikdo by nám to nevyčítal.“

Podíval se jí do očí. Zkoumavě. Pokoušel se zachytit, co se za nimi odehrává. A ona mu to dovolila. Jeho zkoumavý pohled opětovala.

„Ne,“ řekla Kerstin Holmová.

„Ne,“ řekl Paul Hjelm.

A nejspíš skutečně spatřili, kam myšlenky toho druhého směřují. Tady už nešlo jen o nějakou hospodskou rvačku.

Kerstin Holmová stiskla tlačítko na interním telefonu a do místnosti se vklátil vytáhlý, asi padesátiletý muž. V teplákové soupravě vypadal jako nějaký zbloudilý táborník.

„Sten Bergmark?“ ujistila se Kerstin Holmová a napřáhla k němu ruku na uvítanou. Chopil se jí a galantně ji náznakem políbil. Hjelma pak pozdravil poněkud mužněji. Až absurdně mužně, prolétlo Hjelmovi hlavou, když se s lehkým zpožděním dostavila bolest.

„Bukanýr,“ představil se Sten Bergmark. „Bajen Fans udeřili hřebík na hlavičku.“

Jejich tváře nejspíš musely zrcadlit poměrně značnou dávku překvapení, protože dodal na vysvětlenou:

„Skutečně vyhlížím svou kořist na vlnách teplých moří.“

„Takže lovíte i v řadách Bajen Fans?“ zeptala se Kerstin Holmová. „A oni to tolerují?“

„Předpokládám, že to rezonuje s jejich latentní homosexualitou. Její přízrak obchází vždy, když jsou muži pohromadě.“

„Byl váš lov někdy úspěšný?“

„Častěji, než byste věřila, policistko.“

„Ačkoli tentokrát vás fanoušci Hammarby zas tolik nezajímali, nemám pravdu?“

Dlouhán se zasmál.

„Musím přiznat, že můj chtíč tentokrát hledal poněkud intelektuálnější stimulaci. Nebo alespoň pseudointelektuální. Nejspíš už ten deficit začínal být akutní. Dozajista víte, že největší hrozbou homosexuality je už po staletí právě to, že překračuje třídní hranice.“

„Ano: bydlíte na Östermalmu a jste ředitelem patentového úřadu.“

„Který se primárně stýká hlavně s nezaměstnanými fanoušky Hammarby z jižních předměstí Bagarmossen a Rågsved.“

„Říkal jste pseudointelektuální?“

„Mám na mysli toho kloučka s knihou.“

„Ale proč *pseudo*?“

„S tou knihou to vypadalo lehce strojeně. Jako by dával okázale najevo vzdělání, kterého se mu ve skutečnosti nedostávalo. A nebyl jsem jediný, kdo ho *lovil*, jak jste to vkusně nazvala, policistko. Byl opravdu k nakousnutí. Nemáte čirou náhodou jeho adresu?“

„Nebyl jste jediný?“

„Nix,“ řekl Sten Bukanýr Bergmark. „Celou dobu na něj cívela jedna partička namachrovaných teploušů.“

„Partička namachrovaných teploušů?“

„Teď se chováte jako můj psychoanalytik, policistko. Pět stovek za hodinu za to, že člověk jen opakuje, co zrovna slyšel.“

„S tím rozdílem, že já nevydělávám pět stovek za hodinu.“

„Stůl u dveří. Jak je popsat? Skinheadi za zenitem. Kultursté té nejušlechtilější švédské krve. Pět jich bylo.“

„A všichni se dívali na toho mladíka s knížkou?“

„Tři z nich. Ti, co seděli zády ke zdi. Dva z nich seděli zády do lokálu. Ti necivěli. Z pochopitelných důvodů.“

„Jste si jistý, že se dívali právě na toho chlapce s knížkou?“

„Tak si to alespoň vykládal můj soutěživý chtíč. Začal jsem žárlit. Kdo by si dal úhoře, když má na dosah pět pořádných bifteků?“

„Kdo seděl ještě tím směrem, kam se dívali?“

„Pro Kristovy rány, policistko. *I only had eyes for him.*“

„Zkuste si vzpomenout.“

Sten Bergmark seděl bez hnutí. Obraz v jeho mysli začal nabývat ostřejších obrysů.

„Seděl jsem u stolu nejbliž k baru. Vedle mě diskutovala skupinka stárnoucích mužů z kulturních kruhů o tom, která

Cornelisova píseň by se měla vyzpěvovat z nedostavěného minaretu na opačné straně parku Björns trädgård. Před očima jsem měl dva páry, které bez uzardění probíraly své sexuální fantazie. Za nimi, vedle našeho čtenáře u zdi, sedělo několik džentlmenů ze zahraničí a hovořili anglicky s jistým Švédem, který seděl zády ke mně. Ti by měli být v jejich zorném poli. Pak by to ještě mohla být skupinka studentů na opačné straně od našeho čtenáře, nejbliž u čumilů. Potenciálně též jisté podnapilé členky té rozlučky se svobodou u okna.“

„Hm,“ ozvala se Kerstin Holmová.

„Hm,“ ozval se Paul Hjelm.

Bukanýr si složil ruce za hlavou a zaklonil se na židli.

„Ale ctěné panstvo,“ zvolal. „Neměli jsme zde diskutovat o jistém případu násilné smrti?“

4 /

Arto Söderstedt se kdysi rozhodl, že přestane řídit. Automobil nevlastnil a ve službě ho využíval jen velmi zřídka. A přesto za ním teď leželo už dvě stě kilometrů v parném letním dopoledni, které vzdorovalo všem škarohlídkým předpovědím počasí. A když staré služební volvo opustilo hojností oplývající pole nárkeské roviny a nabralo kurz k jejich nesrovnatelně méně malebnému cíli, nemohl si už dále nic namlouvat.

Řídit auto byla zábava.

Vzhledem ke svému aktivnímu členství v jistém občanském sdružení bojujícím za drastické omezení automobilové dopravy v centru Stockholmu, zejména na Södermalmu, a to obzvláště v ulici Bondegatan, kterou se svou početnou rodinou obýval, doprovázela toto vyznání též jistá míra zahanbení.

Uvolnil pedál plynu, podřadil a obrátil se k sedadlu spolujezdce, na kterém se vezlo krmení pro koně.

Pytel sena.

Šťouchl do něj. Pytel sena se nehýbal. Šťouchl víc. Pytel sena ožil. S obligátním pohybem směřujícím k podpažnímu pozdrvu na pistoli.

Viggo Norlander procítl.

Pravé rameno jeho kožené bundy zdobilo zaschlé novoroze-necké ublinknutí. Arto Söderstedt se hlasitě rozesmál.

„Pět jsem jich odchoval,“ rozezněla se jeho ryzí finská švédština. „Pět nemluvnat se mi ublinkávalo na ramena. A přesto jsem nikdy, opakuju *nikdy*, nevypadal tak zuboženě, jako vypadáš ty hned po první noci.“

„Drž hubu,“ zakrákoral Viggo Norlander a pokusil se narovnat. Z hloubi jeho mohutné tělesné schránky se přitom ozvaly znepokojivé zvuky.

Prožil pozoruhodnou noc. Maniodepresivní. Zrychleně přetočenou maniodepresivní psychózu, kdy se zmítal mezi dokonalým štěstím a nejhlubším zoufalstvím.

Poprvé strávil noc sám se svou dvoutýdenní dcerou.

Příběh to byl podivuhodný. Jako sen. Bylo mu padesát let a nějakých osmačtyřicet z nich prožil v celibátu, nepočítáme-li nevydařené mladické manželství v délce pár nešťastných měsíců, po kterých představa jakéhokoli kontaktu s opačným pohlavím pozbyla veškeré přitažlivosti. A myšlenky na pohlaví jemu vlastní se v jeho ideovém světě zkrátka nevyskytovaly. Byl ten nejnezajímavější policista, jakého si lze jen představit, vymezený systémem banálních pravidel reakcí a chování.

Předčasně zesnulý, jak Arto na bývalého Vigga Norlandera dnes vzpomínal.

A najednou pohár přetekl. Jeho utlačovaná duše vzplála a on se vydal do Estonska na pozoruhodnou razii, která ke vši smůle skončila tím, že ho mafie přibila jako Krista k podlaze.

Byl to nejkrásnější okamžik jeho života.

Změnil ho k nepoznání.

Ze skříně vykázal všechny své šedé úřednické obleky, zhubl, a dokonce se podrobil transplantaci vlasů. Aktualizoval svůj

šatník, *vystyloval* se a vrhl se do víru stockholmského nočního života, kde nezanedbal ani ten nejošuntější objekt. Ani jediné žádostivé ženě neodmítl svou pomocnou ruku. Slušně řečeno.

Jeden z těchto případů však čímsi vybočoval. Loni na podzim, právě když vrcholil hon na Kentuckého vraha, stanula na prahu jeho bytu v ulici Banérgatan jistá dáma téměř v jeho věku se zcela zjevným záměrem nechat se oplodnit. Za čtvrt hodiny byla už zase venku. Avšak když se na odchodu otočila ve dveřích a usmála se na něj, uzřel, doslova *uzřel*, že ji doopravdy oplodnil.

Jeho fantazie začala sprádat horečné sny o laureátovi Nobelovy ceny, který vyhledá svého starého tátu, bývalého poldu, v léčebně dlouhodobě nemocných, aby mu poděkoval za své téměř nadlidské rozumové schopnosti.

Takhle to nicméně úplně nedopadlo. O devět měsíců později dáma stála za dveřmi, s maličkým ublinkávajícím uzlíčkem na rameni a oznámila:

„Toto je vaše dcera.“

Viggo Norlander napřáhl ruku:

„Viggo Norlander.“

Dáma ruku stiskla a odvětila:

„Astrid Olofssonová.“

Viggo Norlander pravil:

„Pojďte dál.“

Dáma odpověděla:

„Děkuji.“

A tak Astrid Olofssonová vkročila nejen do jeho ošuntělého, nanejvýš staromládeneckého třípokojevého bytu v nejkldnější části Banérgatan, nýbrž i do jeho života. A nebyla sama. Její čtvrtá replika zněla:

„Jak se bude jmenovat?“

Viggo Norlander kupodivu ani na vteřinu nezapochyboval, že mluví pravdu. Naopak. V jeho duši se okamžitě rozhostil spokojený mír. Ten oplodněný úsměv před devíti měsíci si

nenamlouval. Jeho sny o laureátovi Nobelovy ceny *nebyly* jen prvními příznaky demence. Skutečně se *stal* otcem. A *cítil* to. Biologicky. Jako takové distanční těhotenství, řekněme.

Dceruška, která se mu najednou ocitla v náručí, mu byla navíc tak nezaměnitelně podobná, že se jakékoli případné náznaky pochyb rozplynuly jako pára nad hrncem. Stejně protáhlý obličej, jako by v oblasti brady gravitace zapůsobila obzvlášť silně. „Stejný ksichtík jakoby šikmo dovnitř a dozadu,“ jak se poněkud tajuplně vyjádřil Arto Söderstedt.

„Charlotte,“ zněla třetí replika Vigga Norlandera.

Neměl tušení, kde to jméno sebral.

To se přihodilo sotva před pár týdny. Od té doby spolu trávili každý den. V Astridině neplánované společnosti mu bylo dobře. A okamžitě si uvědomil, že je závislý – závislý v tom slova smyslu, který se používá v kontextu toxikomanie. Závislý na tom tvorečkovi s ksichtíkem jakoby šikmo dovnitř a dozadu.

On, který do té doby znal nemluvnata sotva z fotografií.

A nyní měl poprvé maličkou Charlotte sám na starost přes noc. Noc mezi nadějí a zoufalstvím. Jako dárek na rozloučenou se mu poutivě vyblinkala přímo na koženou bundu. Jeli-kož celou noc oka nezamhouřil, nesebral už sílu v té věci podniknout adekvátní kroky, a tak jen vykročil na ulici a nastoupil do svého služebního volva, které navzdory neustálým poznám-kám odmítal vrátit. Aniž by se jakkoli pozastavil nad přítom-ností Arta Söderstedta za volantem, usedl na sedadlo spolujezdce a okamžitě se proměnil v pytel sena potřísněný ptačím trusem. Usnul již během úvodního rozhovoru.

„V Kumle se něco semlelo,“ informoval Söderstedt. Jedeme tam za Státní policii. To už je nějaký ten pátek. Co jsi to vlastně nahlásil v práci? Péče o nemocné dítě? Charlotte je přece v pořádku.“

„Zato já ne.“

„Tak to bych asi měl řídit já. Ale já vlastně neřídím.“

„Dobrou noc.“

A tak Arto Söderstedt řídil. Vlastně. Vzhledem k tomu, že se Viggo Norlander transformoval v pytel sena, musel si navigaci podle mapy obstarat sám. Jednou, řízení odvyklou rukou držel volant a ve druhé třímал mapu. Snadné to zrovna nebylo. V abecedním seznamu *Autoatlasu Švédska* si nalistoval Kumlu a odpovědi mu bylo „44 8E 2“. Jelikož se právě nacházel uprostřed nezvladatelné zácpy u Norrtullu, připadala mu tato neproniknutelná kombinace číslic a písmen obzvlášť bezohledná. Když se v systému začínal konečně orientovat, ukázalo se, že byl odkázán na jakousi malou vesničku ležící jihovýchodně od jezera Tåkern kdesi v Östergötlandu. A protože vzhledem k charakteru události v Kumle shledal, že to asi nebude ta správná Kumla, musel se opět ponořit do rejstříku. Aby se mu *Autoatlas Švédska* v odolných deskách nezavřel před nosem, jakmile byt jen obrátí stránku, musel si ho přitisknout k volantu levým stehnem, což vyústilo v jisté obtíže při ovládání vozidla, jakož i v dalších pět výskytů obce jménem Kumla. Tiše si vzdychl, jednu po druhé je prošel a konečně našel tu správnou. „61 10F 1“. Po dálnici E18 přes Västerås a Örebro. K tomuto závěru dospěl právě v okamžiku, kdy míjel exit Järva Krog vedoucí na E18. Šinul si to tedy dál po E4 a myslel pozitivně. Ještě že Viggo spí. Vida, jak se na jednoho usmálo štěstí. Odbočil u Kisty a nabrané zpoždění vlastně ani nestálo za řeč. A nikdo si ničeho nevšiml. Cítil se skvěle. Nic člověku nezlepší náladu tolik jako diskrétně zažehlený trapas. V důsledku tohoto optimistického stavu myslí se i řízení automobilu začalo jevit jako zábavné. A teď právě zmíněný automobil zastavil u strážní budky opevněné věznice Kumla.

„Dobré ráno,“ pozdravila je ostraha.

Hlavně neříkej „drž hubu“, pomyslel si v duchu Söderstedt.

„Drž hubu,“ opětoval pozdrav ostrahy Viggo Norlander.

Policista vypadal spíš překvapeně, než že by se ho to nějak dotklo. Zmateně si prohlížel jejich průkazy.

„Krajská policie, Stockholm? My máme vlastní krajský útvar.“

„Jsme ze státní,“ vysvětloval Söderstedt. „Dočasně přeložení ke krajské. Jsme tu kvůli tomu vašemu výbuchu,“ dodal.

Policista konající službu si několika telefonáty věc ověřil a brána se otevřela.

„Nemůžeš každému, kdo tě osloví, říkat ‚drž hubu‘,“ káral ho Söderstedt a s požitkem uvolnil pedál spojky. „To je neudržitelná strategie.“

„Drž hubu,“ odvětil Viggo Norlander.

Zaparkovali na pedanticky vyznačeném místě, prošli sérií bezpečnostních prohlídek a konečně stanuli v nitru pevnosti. Kráčeli chodbami, které by zůstaly olověně šedé, ať už by je člověk vymaloval jakoukoli barvou. Uvedli je do kanceláře ředitele věznice. Seděl v otočném koženém křesle za prázdným, vyleštěným stolem a vypadal, jak už takoví ředitelé věznic obvykle vypadají, pokud jsou mužského pohlaví. Zvláštní kombinace státního úředníka, sociálního pracovníka a vojáka z povolání.

Bylo 10.22, čtvrtek čtyřiaadvacátého června, den před Svátkem slunovratu.

Tou dobou ještě stále věřili, že ho budou moci oslavit.

Ředitel věznice vstal a přivítal je.

„Kolik toho víte?“ zeptal se lakonicky.

„Moc ne,“ informoval ho stejně lakonicky Söderstedt. „Jen to, že to má celostátní význam.“

„Jedná se o vězně v kategorii A. Tudiž to má celostátní význam už z povahy věci. Ale nevíme ani, jestli se jedná o zločin.“

„Péče o nemocné dítě,“ vyslovil nahlas své myšlenky Norlander.

Ředitel věznice si ho užasle prohlížel, načež došel k závěru, že schopný komunikace je z těch dvou Söderstedt. Takže už hovořil jen k němu.

„Ráno v jedné z cel vybuchla silná nálož. Vězeň se v daném okamžiku nacházel uvnitř, což mělo ten důsledek, že jsme ho pak museli ze zdí seškrábat. Zatím nemáme ani ponětí, jak k tomu došlo, o jakou nálož se jednalo, jak byla odpálena a tak

dále. Vězeň se jmenoval Lordan Vukotić, pokud vám to něco říká.“

Söderstedt se zamyslel. Norlander ne.

„Vzdáleně,“ ozval se Söderstedt. „Dostali jsme jeho složku, ale... ehm... neměli jsme možnost si ji cestou sem prostudovat. Budou v tom nejspíš drogy, že ano?“

„Závažné porušení zákona o omamných a psychotropních látkách a těžké ublížení na zdraví. Dostal osm let. Odseděl si tři. Vzorný vězeň. Studoval obchodní právo a brzy měl dostat první vycházku.“

„Vukotić... Kruhy kolem Nediće?“

Ředitel ztěžka přikývl.

„O tom není pochyb. Jedná se o kruhy kolem Rajka Nediće, jednoho z předních obchodníků s drogami. To ale Vukotić nikdy nepřiznal. Lordan Vukotić jméno Rajka Nediće nikdy ani nevyšlo. Taková loajalita se počítá, pokud se člověk vrátí tam ven.“

„Nedić ale nikdy nesešel, ne?“

„Nikdy. A navíc si teď hodlal pořádit osobního právního poradce. To se nicméně nezdařilo. Ostatky řečeného právního poradce se v této chvíli ještě seškrabují ze zdí.“

„Co se stalo? Utrpěl zranění někdo další?“

„Právě ten dokonale ohraničený dosah výbuchu nás vede k názoru, že se jedná o zločin. Přesně dimenzovaná nálož. Srovnala Vukotićovu celu se zemí, ale nic dalšího. Sousední cely to přečkaly bez jakékoli újmy. Tam mimochodem sedí i váš starý známý. Skupina A ho dobře zná.“

„Skupina A už neexistuje,“ ozval se Norlander příkře.

„Tehdy existovala. Podle mě jste byli opravdu machři. Ale nikdy jsem pořádně nepochopil, co se tehdy zvrtilo s tím Kentuckým vrahem.“

„A kdo jo...“ dodal rezignovaně Söderstedt. „Starý známý?“

„Jmenuje se Göran Andersson. Další vzorný vězeň.“

Söderstedtovi s Norlanderem uniklo krátké uchechtnutí. Krajina zločinů dávno minulých.

„On ještě žije?“ zeptal se Norlander.

Na to už neřekl nikdo nic. Místo toho následovali ředitele věznice ven na chodbu, kde jim dvojice robustních strážných poskytla ozbrojený doprovod do zcela jiných částí Kumelské věznice. Stěny postupně měnily barvu a byly čím dál šedivější. Konečně prošli tou úplně poslední, velice impozantní bezpečnostní kontrolou a ocitli se na místě nejnedotknutelnějším. Kam však oko dohlédlo, po vězních ani památky. Dlouhou betonovou chodbu uzavíraly zátarasy a vznášel se zde ostrý pach ohořelé gumy, seškrabávaného plastu a spáleného masa, který vycházel z jediného místa vykazujícího nějaké známky života. Kriminální technici běhali dovnitř a ven. Masivní dveře byly otevřené dokořán a vypadaly naprosto nepoškozeně. Černé jako dehet, ale jinak jim nebylo nic. O zeď se opíral otýlý policista v civilu a kouřil mizerně ubalenou cigaretu. Lenivě promlouval k perfektně upravenému muži s dokonale vypracovaným tělem, na kterého Söderstedtův vnitřní detektor tajných služeb zareagoval okamžitým poplachem.

Ředitel věznice se zastavil a formálně je představil. Následovala výměna mužných stisků rukou.

„Arto Söderstedt a Viggo Norlander ze Státní policie. Bernt Nilsson, Bezpečnostní a informační služba Státní policie. A náš místní kriminalista od närkeské policie, Lars Viksjö.“

„První na místě,“ dodal tlustoch.

„Co jste zatím zjistili?“ zeptal se Söderstedt a nahlédl dveřmi dovnitř. Dokonalé dílo zkázy. Celá místnost byla černá jako uhlí a veškeré zařízení znetvořené k nepoznání. Vypadalo to jako nějaké morbidní mořské akvárium. Nebýval ten obrovský mořský ježek kdysi postelí? Ten sošný korál snad zase televizi? A ta kolonie mořských řas na zdi možná opravdu kdysi bývala lidskou bytostí. Technici ostatky Lordana Vukotiče skutečně doslova a do písmene seškrabávali ze zdí. Nato je ukládali do pečlivě označených igelitových sáčků a skládali do modré umělohmotné přepravy s rozverným nápisem „forenzní puzzle“.

Za tímto šibeničním vtípkem Söderstedt tušil osobu soudního patologa Qvarfordta. Úkol složit tuhle skládačku jistě připadl jemu. Mezi sáčky a přepravkami však nikde nenacházel nic, co by se blížilo označení „výbušina“ nebo „rozbuška“.

„Je toho tak málo, až nám zůstává rozum stát,“ ozval se konečně Bernt Nilsson z bezpečnostní služby. Bezprostředně nedokážeme určit ani základní fakta. Většinou se dá poměrně záhy říct, o jakou výbušnou látku se jedná, ale technici si nevědí rady.“

Söderstedt si prsty přejížděl svítivě rudý spálený kousek kůže na křídově bílé levé paži. Důsledek díry v košili. Slunce mu nedělalo dobře.

Pak se obrátil k horečně pracujícímu technikovi, který si zjevně *nevěděl rady*.

„Něco nového?“

„Ani ň,“ odpověděl technik a dál oškrabával zeď.

Söderstedt se ostentativně otočil na zavalitého Larse Viksjöa z närkeské kriminálky.

„Máte průběh událostí?“

Viksjö zalistoval v zápisníku.

„Budiček v půl sedmé, snídane v sedm. Práce od půl osmé pro všechny, co nestudují. Vukotić studoval obchodní právo. Proto byl v cele, a ne na dílně. Údajně ‚vynechal‘ snídani, takže s největší pravděpodobností celu ani neopustil. Co si máme představit pod pojmem ‚vynechal snídani‘, jsme zatím úplně přesně nezjistili.“

Ředitel věznice vypadal poněkud ustaraně.

„Nepočítáme, kolik lidí nám přijde na snídani,“ vysvětloval omluvně.

„Kdo tvrdil, že Vukotić ‚vynechal snídani‘?“ chtěl vědět Söderstedt.

Viksjö zuřivě zalistoval v zápisníku.

„Jeden ze strážných,“ řekl nakonec. „Erik Svensson.“

„Aha. Pokračujte.“

„Rána se ozvala v 08.36. Všichni v téhle části zjevně studují, takže sousedé byli také na svých celách. Ale zdá se, že nálož byla natolik přesně přizpůsobená velikosti cely, že nepoškodila zdi. Čtyři sousední vězni zato museli na ošetřovnu kvůli poškození sluchu.“

„Místo výslechu výhluch,“ pokusil se zavtipkovat Norlander a přejel prstem po zčernalé zdi. Technik, který stál nejbliž, si ho přísně změřil. Na špičce prstu ulpěla lepkavá černá vrstva. Připadalo mu to nechutné. Zuhelnatělé zbytky tkáně.

„Nemohl si tu šmudlat nějakou vlastní bombu?“ zeptal se Söderstedt, aniž by jeho otázka směřovala k někomu konkrétnímu. „A kvůli tomu pak nepřišel na snídani?“

„To se mi zdá hodně nepravděpodobné,“ ozval se ředitel věznice. „Ale to vycházím pouze z toho, jak na mě Vukotić působil.“

„Jak?“

„Patřil k těm, kteří se ve vězení chovají vzorně z toho prostého důvodu, že chtějí co nejrychleji zase zpátky na svobodu.“

„A stát se právním poradcem obchodníka s drogami Rajka Nediće.“

„Pravděpodobně ano. Žádné velké iluze jsme o jeho nápravě neměli. Ale každopádně lepší obchodní právo než brutální fyzické násilí. Člověk to musí brát takhle.“

„Jenže prodloužená ruka zákona někdy moc daleko nedosáhne,“ podotkl Söderstedt a zopakoval Norlanderův přehmat – na špičce prstu ulpěla černá vrstva. „Jak známo,“ dodal a ještě ke všemu se týmž prstem podrbal na své spálenině. Ztěžka si povzdychl a ztratil se v myšlenkách.

Nyní se však zase, poněkud nečekaně, zmátořil Viggo Norlander a chopil se kormidla.

„Sedí tu ještě další Nedićovi přísluhovači? Se kterými z nich se Lordan Vukotić stýkal?“

„Nikdo se k žádnému kontaktu s Nedićem nepřiznal,“ oznámil Bernt Nilsson z bezpečnostní služby, který v hlavě nosil

trestní rejstřík. „Ale sedí tu pár Jugoslávců ze stejného pytle. Zoran Kočo, Petar Klović a Risto Petrović.“

„Tihle tři představují tedy těch ‚pár Jugoslávců ze stejného pytle‘,“ shrnul Söderstedt.

Za své shrnutí si od Bernta Nilssona vysloužil vražedný pohled.

„Ale nedá se vlastně říct, že by se s někým vyloženě stýkal,“ upozornil ředitel věznice. „Hleděl si svého.“

Norlander se opět ujal velení:

„Potřebujeme následující. Zaprvé: výslechovou místnost, zadruhé: pracovníky ostrahy, zejména Erika Svenssona, zatřetí: proniknout ohlušujícím hučením v uších těch čtyř Vukotičových sousedů, začtvrté: ‚pár Jugoslávců ze stejného pytle‘, a zapáté: průběžné informace ze strany techniků a patologů. Dostali to Qvarfordt se Svenhagenem?“

Všichni přítomní v němém úžasu hleděli na bývalý pytel sena.

Po chvíli Bernt Nilsson odměřeně přikývl.

„Vážení,“ nasadil Norlander formální tón, zatímco si z ramene odlupoval tenké bílé vrstvičky zaschlých novorozeneckých zvratků. „Zítřka je Svátek slunovratu. Mám v úmyslu zasvětit ho své novorozené dceři, nikoli pachatelům násilné trestné činnosti tady v Kumle. Dejme se proto směle do díla.“

Ještě naposled se ohlédl do nitra vypálené cely. To neměl dělat.

Kriminální technik právě jakousi velkou obračečkou ze stěny osvobodil neforemnou hroudu zuhelnatělé hmoty. Chvilí si ji potěžkával v ruce. Otáčel ji a převracel. Pak ji v jednom okamžiku uchopil tak, že zůstala civět přímo na Vigga Norlandera.

Ano – hrouda zůstala civět. V neforemném kusu nepojmenovatelné matérie vězelo oko. Naprosto neporušené. Jako by dosud vidělo.

Připadalo mu, že se na něj dívá trochu vyčítavě.

„Porcelánový,“ prohodil technik a široce se zazubil.

Přestávka na kávu.

Bylo těsně po obědě a toho čtvrtka byla v pořadí už třetí. Stihnou určitě ještě nejméně tři, než bude čas jít domů. Slavit slunovrat.

Pravděpodobně *popíjením kávy* a pojidáním zákusků, pomyslel si Gunnar Nyberg a zadumaně hleděl do svého netknutého šálku s černou tekutinou.

Asketická svačinka, jak to nazýval Ludvig Johnsson.

Zato Johnsson spořádal minimálně čtyři pudinkové šátečky za den. Byl hubený jako lunt.

„Záleží na metabolismu,“ vysvětlila mu před pár týdny Sara Svenhagenová, přesněji řečeno v sobotu dvanáctého června, po půl třetí, když lovci pedofilů, jak se jejich skupině neoficiálně přezdívalo, *popíjeli kávu* v podniku Strandcaféet na nábreží Norr Mälarstrand.

„Poškodil sis metabolismus kulturistikou, když jsi soutěžil o titul Mr Sweden,“ pokračovala pedagogicky. „Anabolika ti rozhodila celý systém látkové přeměny. Ludvig je tvůj pravý opak. Má tělo maratonce. Doslova se ze svého smutku vyběhal. Šedesát kilometrů týdně.“

„Smutku?“ zeptal se, přičemž ho sám pociťoval při pohledu na pudinkový šáteček, který mu objednali. Držel právě přísnou dietu, a přesto se v jeho bezmocných rukou neustále ocitaly skořicové šnečky, sušenky a marcipánové košíčky.

Sara Svenhagenová se na něj podívala trochu překvapeně. On se zase podíval na ni. Byla dechberoucím způsobem krásná. Třicátnice. Zlatem se lesknoucí záplava tmavě blond vlasů, která jako zlatavý vodopád stékala po překroucených ramínkách černého tílka, které tak křehce spočívalo na lehce pihovaté, zlatohnědé kůži.

Ano, při pohledu na Saru se ho vždycky zmocňovala poněkud lyrická nálada. Žádné dědkovské choutky, opakoval si znovu a znovu, i když mezi nimi byl rozdíl dvou desetiletí. Ne, nebyla

v tom žádná tělesná touha. Byla spíš jako anděl strážný, zářící bytost, která člověka dokáže pokaždé zase vyvést zpět na světlo dne, když shlédl do nejhlubších temnot lidského nitra.

To bylo totiž v rámci Státní policie jejich úkolem. Lovci pedofilů den co den nahlíželi do těch nejděsivějších bažin lidského – jako vždy především mužského – nitra, jaké si lze jen představit. Nikdy by si nepomyslel, že může existovat něco tak ohavného.

Bylo to zdrcující období. Až teď se situace začínala trochu stabilizovat.

Gunnar Nyberg byl ze skupiny A jediný, kdo vyvázl se ctí, i když tato čest byla výhradně interní záležitostí a nesměla se nikdy, za žádných okolností, dostat na veřejnost. Vše se zametlo pod koberec, a tak to zůstalo. Ale Ředitelství Státní policie ho ověřilo svatozáří, a kdyby představa muže nesoucího titul Nejtlustší policista Švédska na pozici komisaře nebyla tak absurdní, jistě by ho povýšili. Sám to odmítl, aby ředitele Státní policie ušetřil výmluv. O povýšení nestojí. Bude však vděčný za stimulační pracovní úkoly.

A tak se stalo, že se muž, jehož jistý investigativní článek v Policejních novinách vyhlásil Nejtlustším policistou Švédska, ocitl před monitorem na úspěšném útvaru Státní policie pro boj s dětskou pornografií. On, který se zrovna vymanil z kalných vod viny, jež ho rozleptávala. On, který došel smíření tam, kde považoval smíření za nemožné. Smíření se svými dětmi. S bývalou manželkou. Se svědky a s obětí svého strašlivého provinění. S nesmazatelným násilím, kterého se dopustil na své manželce v období, kdy se věnoval kulturistice. Bylo to už přes dvacet let, ale den co den před sebou viděl ty velikánské dětské oči, jak se dívají na maminčino roztržené obočí. Svou bolest ze sebe vyzpíával coby bas v kostelním sboru v Nacce.

Pak se ale odhodlal k činu. Gunilla se už dávno znovu vdala dole v Uddevalle. Vydal se s roztřesenými koleny za ní a Bengtem. Zrovna prodali vilu a pořídili si chatu na Orustu. Právě tam

za nimi jel. Byla úplně jiná, než jak si ji pamatoval. Rozkvetla. Pomenší žena s nečekaně drsným slovníkem, která mu bezpochyby nejen odpustila, ale také ho opila tak, že probřečel celou noc. Zubožená hora masa a špeku. Udělalo mu to dobře. Pak navštívil dceru Tanju v Uddevalle. Vdala se a pracovala na kariéře. Děti musí počkat. Poněkud opatrnější, trochu upjatý postoj, ale i tady to dopadlo dobře.

Nejlépe však pochodil u syna Tommyho, který bydlel v östhammarském Roslagenu, farmařil a měl malého synka jménem Benny. S nimi se vídal tak často, jak jen mohl. Výdaje za benzin prudce vzrostly. Na to, že jeho starý, prohnílý renault tolik žere, si dovilil kašlat. Tohohle vnoučka měl v úmyslu rozmazlovat, ať to stojí, co to stojí.

Otevřel se nejen světu dětí, ale také žen, a najednou se zase po dvaceti letech karantény dokázal vnímat jako bytost se sexualitou. Znovu se začal dívat po ženách, zprvu opatrně, ale aniž by ho přemohly pocity viny.

A právě v tom okamžiku se mu tyto dvě perspektivy překroutily v to nejstrašlivější, co si lze představit.

Děti a sex.

Po prvních šocích, kdy ho Sara s Ludvigem několikrát našli schouleného a vzlykajícího nad klávesnicí, se chopil svého úkolu se sveřepým odhodláním. Jejich útvar teď patřil ke špičce Státní policie, když odpadla skupina A. Po období bezútěšného pátrání zaznamenali značné úspěchy a intenzivně spolupracovali na mezinárodní úrovni. Než se k nim připojil Nyberg, pracovali společně s patnácti dalšími zeměmi v čele s anglickou kriminálkou na mezinárodní akci pod názvem operace Katedrála, která odhalila rozsáhlou internetovou pedofilní síť. První úkol, kterému se musel na konci října věnovat, byla nechutná záležitost zvaná Pedo University. Loni v květnu spustila policie ve Spojených státech operaci Sabbatical a na konci října přišla koordinovaná razie ve všech zasažených zemích. Na domácí půdě se ostatní části skupiny

věnovaly rozkrývání stop a sítí, které se objevily v souvislosti s dvaadvacetiletým pedofilem z Örebro, v němž právě policie odhalila nejstrašlivějšího prznitele dětí v historii Švédska.

Takže se dostavovaly pokroky. A Gunnar Nyberg poprvé v životě doopravdy cítil, že dělá něco zásadního. Zachraňoval děti. A v tom pokračoval i ve volném čase. Už rok organizoval v místních školách čím dál úspěšnější přednášky o doping. Zdarma, k neskrývanému úžasu vedení škol.

Kdo by lépe než on znal negativní vedlejší účinky anabolických steroidů?

A tak přesto, že celé dny seděl a zkoumal ty nejúděsnější podoby lidského chtíce, zdálo se mu, že se jeho život vyvíjí slibně. Nad očekávání slibně, když se to vezme s ohledem na tu blamáž s Kentuckým vrahem.

Pohled mu klouzal po hladině Mälarenu. Jezero za vrcholícího léta. Něco za polovinou června. Počasí si nebylo úplně jisté, co chce, ale teď zrovna vysvitlo slunce a polévalo čerstvě stlučeným máslem právě upečenou žemli zálivu Riddarfjärden a zdobilo ji duhou různobarevných kosatek. Vzduch byl cítit nezvyklou svěžestí, za což však vděčil nepřítomnosti aut jen částečně. Na mostě Västerbron se začínaly tvořit kolony neustále houstnoucího zástupu závodníků.

Gunnar Nyberg se otočil na Saru Svenhagenovou. Z jejího výrazu bylo možno vyčíst, že právě odpověděla na něco, co on už zapomněl.

„Promiň. Co jsi říkala?“ musel se zeptat.

„Ludvig ze sebe vyběhal smutek ze ztráty rodiny,“ zopakovala. „To jsi nevěděl? Že mu před pár lety celá rodina zahynula v autě?“

„Cože? To je hrůza. Vždycky na mě působil tak... bezstarostně...“

„Je to jen maska. Běhá doslova o život. Každý den. Manželka a dva synové. Ve vteřině byli pryč.“

„Spolupracovali jste už tehdy?“

„Ano, ale ne na tomhle. Bylo to ještě dřív, než si policie skutečně uvědomila závažnost dětské pornografie. Jak strašně je rozšířená. Tehdy jsme pracovali u stockholmské kriminálky. Ludvig byl takový můj mistr, dalo by se říct. To on vybudoval celou skupinu pro boj s pedofilií. A přivedl mě tam.“

„A mě taky, předpokládám.“

„Vy jste se vlastně znali už dřív,“ uvědomila si Sara. „Odkud?“

Půda, na kterou se dřív tolik obával vkročit. Téměř vymazaná za dvacet let utrpení. Minulost. *Tamta* doba. Doba steroidů.

Dnes už nebyla nedotknutelná.

„Chodili jsme spolu na akademii,“ vysvětloval Gunnar Nyberg. „Tehdy jsme byli hodně blízcí přátelé. Bydleli jsme spolu. Ale odcizili jsme se jeden druhému. Když se z něj stal dobrý polda a ze mě špatný. A teď ani nevím, že přišel o rodinu.“

„Takové věci s sebou už čas přináší,“ řekla Sara a položila svou ruku na jeho.

Usmál se. Křivě, uvědomil si. Křivě se usmál a rozhlédl se kolem stolu. Kolegové sedící nad kávou a zákusky. Pět lovců pedofilů. Jeho nová skupina A.

Jejíž šéf, raketový kariérista komisař Ragnar Hellberg zvaný Kalič Ragge se najednou zvedl a ukázal prstem:

„Předvoj je tu.“

Protlačili se davem diváků na nábřeží. Nyberg mohl bez výčitek zanechat svůj šáteček vyčkávajícím vrabcům.

Než se dostali až k modrobílé umělohmotné pásce, peloton Stockholmského maratonu už proběhl kolem. Když se našel někdo, kdo se proti jejich neomalenému průniku ohradil, zatřepal se mu před nosem policejní průkaz. Nyberg znal případy, kdy byl policista suspendován, protože se oháněl policejním průkazem mimo službu, a tak nechal zjevně nepříliš úzkostlivého komisaře Hellberga, aby jimrazil cestu.

Proud běžců houstl. Proběhla jich už tak stovka. Nyberg zakřičel:

„Jak ho poznáme?“

„Však uvidíš,“ zasmála se Sara.

A taky že ano. Nešel přehlédnout.

Se zapnutým modrým blikáčem na hlavě kolem nich proběhl Ludvig Johnsson. Pelášil neuvěřitelnou rychlostí a rozjařeně mával lovcům pedofilů ryčícím srdečným veselím.

Komisař Ragnar Hellberg podlehl pásku a proklouzl skulinou v nepřetržitém proudu závodníků. Skupina ho následovala. Kalič Ragge neohroženě odrazil pořadatele, kteří se k nim už už hrnuli, ale při pohledu na průkaz srazili kufry, aby uvolnili cestu policistům na důležité misi. Poklusávali ulicí Polhemsgatan.

„Co teď?“ funěl Gunnar Nyberg, jehož tělesná schránka nebyla na poklusávání tak úplně stavěná.

„Teď ho parádně překvapíme, až nás uvidí ještě jednou nahore u Fleminggatan,“ vysvětlovala Sara.

Dorazili právě včas, aby zahlédli, jak se přibližuje podivné blikající modré světlo. Ludvig Johnsson se opravdu samým překvapením rozesmál a ukázal s vyčítavým pohledem na blikáč.

„Ten krám váží pěkných pár kilo,“ smál se sadisticky Hellberg, když se jim Johnsson ztratil z dohledu.

Teď měli chvilku klidu a mohli pro změnu *zajít na kafe*, než bude načase Johnssona odchytit v druhém kole. Tentokrát už tak svěže růžovoučký ve tváři nebyl, a když probíhal ulicí Fleminggatan podruhé, byl blikáč ten tam. Už nikdy se nezjistilo, kde se ho zbavil.

Na oplátku pak usedli do přistaveného policejního auta, které si to se zapnutým majákem namířilo na Stockholmský stadion, kde všichni zaujali svá místa na dráze a s hlavou ověšenou každý svým blikáčem uvítali vyčerpaného maratonce.

Gunnar Nyberg se cítil bizarně. Stál tam s blikajícím majákem na hlavě, blížilo se k páté a on se ze všech sil snažil zapojit, bavit se tak skvěle, jako se bavili podle všeho i ostatní. Nemyslet na to, že víkend s vnoučkem Bennym v Östhammaru obětoval *kvůli tomuhle*.

A když na dráze Stockholmského stadionu ve stínu jedné ze dvou jeho slovutných věží spatřil svého jako tyčka hubeného přítele z mládí v upřímném objetí čarokrásné Sary Svenhagenové, skoro se s touto myšlenkou dokázal ztotožnit. Její zlatavá hříva se podivuhodně leskla v záři pozdně odpoledního slunce.

To bylo ale tenkrát.

Teď byla pryč. Sara Svenhagenová se ostříhala nakrátko. Jako by se z ní stal jiný člověk. Byla stejně přitažlivá, prosím. Ale přitažlivá zcela jinak. Snad zajímavější. Méně ze zářící bytosti a víc z člověka. Se vším, co to obnáší.

„Co tě to napadlo?“ vyhrkl Nyberg.

Zdálo se, že Ludvig Johnsson nic nechápe. Seděl na židli na chodníku nedaleko policejní budovy a hltal – *hubený jako tyčka* – toho dne už třetí pudinkový šáteček. Ale Sara ho chápala. Chabě se pousmála.

„Znovuzrození,“ bylo vše, co k tomu řekla.

Gunnar Nyberg hleděl do svého šálku černé kávy a neměl co dodat. Co se jeho týkalo, tak podobných znovuzrození už mohlo být klidně na nějaký čas dost.

Ačkoli za to mohlo to s ženami, samozřejmě...

Ludvig Johnsson se narovnal na vachrlaté židli na úzkém chodníku před kavárnou se sympatickým názvem Kavárna & občerstvení u Anniky v ulici Kungsholmsgatan se sídlem hned vedle budov Stockholmské policie.

„A ty se držíš dál svých asketických svačinek, Gunnare?“ zeptal se.

Johnsson působil téměř fanaticky, snad až bujaře sportovně. Šlachovité tělo a opečovávaná tonzura uprostřed kruhu černých vlasů, na sobě světlý lněný oblek, zelenkavou kravatu k béžové košili, a vypadal nejméně o deset let mladší než Nyberg, přestože byli stejně staří, tedy těsně pod padesát. Pro Nyberga představovalo vždycky nesmírné utrpení přihlížet tomu, jak se tenhle dokonale vypracovaný muž doslova cpe tučnými sladkostmi.